INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

ȘTEFAN COIDUM

„ANTRENAMENTUL NU E ALTCEVA DECÎT EXERSAREA ÎN REGIM INTENSIV A ELEMENTELOR DE JOC"

• VEST-GERMANII JOACĂ ENORM LA ANTRENAMENTE • PASA LUNGĂ, O OBSESIE • ȘCOALA DE LA KÖLN ESTE UN HEIDELBERG FOTBALISTIC • IN FIECARE SÎMBĂTĂ, 11 MINGI ZBOARĂ ÎN TRIBUNE • BECKENBAUER ÎMPARTE ZECI DE AUTOGRAFE CU RĂBDARE DE APOSTOL • ANTRENORII DE ACOLO S-AR SIMȚI ONORAȚI SĂ NE VIZITEZE, LA RÎNDU-LE.

Într-o clasificare absolut neoficială, Ștefan Coidum ar ocupa un loc sigur în grupul antrenorilor noștri de perspectivă certă. Îl recomandă rezultatele (locul IV cu Universitatea Craiova, în 1969—70, locul III ocupat la jumătatea actualului campionat de echipa sa, Jiul Petroșani), îl mai recomandă și dorința sa reală de studiu, de perfecționare, demonstrată de recenta sa reușită la examenul de admitere în I.E.F.S. Este în puterea vîrstei și, la cei 42 de ani ai săi, lasă impresia că mai are încă multe de spus în fotbalul românesc.

În această perioadă precompetițională, alături de Hașoti și Jenei, a fost beneficiarul unei „burse de studii" în Republica Federală a Germaniei : trei săptămîni de documentare în inima unui fotbal de mare randament, de unanimă apreciere pe scara internațională. Echipele supuse observației, Bayern München, Kickers Offenbach și F. C. Köln, toate din prima divizie, au o carte de vizită care nu mai necesită recomandări suplimentare. Contactul acesta cu vîrful piramidei fotbalului european ni s-a părut revelator și găzduirea lui Coidum în această pagină am interpretat-o ca prilejul cel mai oportun de a lega, de fapt, un dialog, între dumneavoastră, stimați cititori, și unul dintre ambasadorii temporari ai fotbalului nostru pe lîngă Beckenbauer și compania.

— Care a fost, practic, activitatea dv. în această călătorie de studii ?

— Am împărțit perioada 11—28 ianuarie în trei părți aproximativ egale, afectate fiecare uneia din cele trei echipe alese pentru observație. Ne-am propus, în limita posibilităților, o viziune complexă, alegînd pe Bayern, fruntașa clasamentului, pe F. C. Köln, o echipă solidă, de mare tradiție, și pe Kickers, promovată anul trecut în Bundesliga. Mixtura aceasta merge mai departe, întrucît am socotit antrenorii celor trei echipe, personalități individualizate, distincte deci, prin vîrstă, temperament și formație. Adică, în ordine, Uddo Lattek, cel mai rutinat, Rudi Schlott, cel mai tînăr și mai îndoctrinat, fiind lector la celebra Școală de la Köln, în fine, Lorant, practician garantat, aureolat de activitatea îndelungată pe gazon, în naționala Ungariei. N-am făcut altceva decît să asistăm la antrenamentele echipelor lor și la cîteva meciuri din campionatul tocmai reluat. Ne-am dus cu hîrtie și creion, cu urechile destupate și ochii larg deschiși.

— Desigur că impresiile sînt bogate și diverse. Nu este nici locul și nici momentul unei expuneri ample și tehniciste a lor. V-am ruga să ne faceți doar o prezentare sintetică, înglobînd și lucrurile comune, a pregătirilor efectuate de fotbaliștii vest-germani.

— Invariabil, fotbalistul din Bundesliga execută următorul ciclu săptămînal : zilnic un antrenament cu durata de 90 de minute, cu excepția zilei de marți sau miercuri cînd se efectuează două ședințe de pregătire. Sîmbătă, în ziua meciului, doar rezervele execută antrenamentul obișnuit, duminică toate lumea este liberă Lipsesc cu desăvîrșire meciurile de verificare de la mijlocul săptămînii, eveniment care la noi ar declanșa crize de pesimism. Manieră de pregătire devenită tabu, „jocul de miercuri sau joi" a devenit în fotbalul nostru un obicei care consumă timp, nervi și bani. Vest-germanii suplinesc ușor necesitatea jocului, întrucît toate antrenamentele cuprind elemente de joc. Aș spune chiar că pregătirea lor de bază constă din exersarea în regim intensiv a diverse elemente de joc. Asamblate, dau meciul propriuzis din sîmbăta care urmează, tratat însă analitic, în funcție de piesele sale componente. Se elimină improvizația, dispar poezia și hazardul, dar ce vreți, e vorba doar de o profesiune pe care toți jucătorii se străduiesc să o deprindă ca niște buni meseriași ! Dau doar un exemplu concret, relatînd o ședință de pregătire a lui Bayern München: jucătorii au venit la trei fără douăzeci, s-au dezechipat și un sfert de oră au executat singuri încălzirea, cu mingea la picior, prin jocuri de 6 contra 2. La trei punct a apărut Lattek, fiecare jucător s-a îndreptat spre el și contrar uzanțelor a întins (primul) mîna antrenorului. Apoi au fost împărțiți în grupe de cîte trei, efectuînd cu multe repetări, următoarele exerciții : pasă la distanța de 30 m ; așezați în linie, cel de la mijloc primește balonul, preia, se întoarce și pasează în direcția opusă, schimbînd apoi imediat locul ; joc 2 contra 1, din nou pase la 30 m ; joc 1 contra 1, din nou pasă la 30 m și, în fine, sfîrșitul ședinței, iarăși prin joc, 2 contra 7. Totul deci cu mingea, în mare viteză, cu intensitate maximă, pe traseul de timp cel mai comprimat : preluare-pasă, preluare-pasă. Cu alte cuvinte, mare angajament fizic în condiții specifice, ce presupune o manevrare perfectă a balonului, o știință clară a pasei și o însușire temeinică a deposedării. Duelurile erau corecte dar fără menajamente, atît de „tari" încît aveam senzația că... se putea aprinde o țigară din întîlnirea a doi coechipieri puși în condiții antagoniste.

— Care sînt criteriile de angajare a unui antrenor la prima divizie ?

— Să fi jucat fotbal și să fi absolvit cursul de doi ani al Școlii de la Köln. La Köln, unde școlarizarea se face contra plată, este, ni s-a spus, un fel de Heidelberg fotbalistic, unde orele de curs rigide sînt puține, dominate în orice caz de discuții adînci profesionale, fie și în jurul unei halbe de bere. Din ciocnirea de opinii, dintr-un schimb franc de experiență, din discuții libere, se învață foarte multe lucruri utile.

— Cum s-au exprimat în meciurile vizionate lecțiile de pregătire efectuate ?

— Voi apela iarăși la exemple, cu amendamentul că, în singura zi de cantonament, cea de vineri, antrenorii fac expuneri cu conținut tactic pe table magnetice. Intensitatea antrenamentelor și lecția teoretică dau jucătorului un singur crez : marcajul să fie strict pe tot terenul, în condițiile unei concepții foarte flexibile despre îndatoririle postului fix. Astfel, la meciul F. C. Köln — Rottweiss, unul din golurile gazdelor s-a marcat astfel : fundașul dreapta, Kapelman, a demarat pe extrema stîngă (!), făcînd un sprint cu mingea o jumătate din teren. Ajuns la linia de corner, a centrat pe jos, puternic, pentru ca din vole, fundașul central stînga să reia în gol de pe poziția de înaintaș central dreapta. În tot acest timp, posturile lor, părăsite, erau preluate de alți coechipieri. Sau : în partida Bayern München — Oberhausen : înaintașul central Hönnes, încercînd să-și dribleze adversarul, a fost deposedat. Fundașul respectiv s-a lansat automat pe contraatac, urmărit însă și ajuns de Hönnes abia în propriul careu, unde a recuperat la rîndu-i balonul. Nu mai vorbesc de Beckenbauer care a greșit o singură pasă dintr-un total de 90 !

— Care este impresia cea mai frapantă din acest voiaj profesional ?

— Disciplina desăvîrșită a jucătorilor. De la mic la mare, înregimentarea lor la pregătiri este fără cusur. Nu am observat nici cea mai mică atitudine de frondă, de țîfnă sau de subestimare a celor mai puțin copți, din partea lui Müller sau Beckenbauer, de pildă. Antrenamentele decurg într-o liniște aproape nefirească, nu se aude decît bubuitul mingii sau vocea antrenorului atunci cînd comandă exercițiul următor. Nici o exclamație, interpelare sau comentariu. Mi se pare sugestivă următoarea scenă : eram într-o vizită aproape accidentală la pregătirile unei echipe de „B", München 1860, antrenată de Ellek Schwartz. La un moment dat, radioteleviziunea franceză a solicitat un interviu reputatului tehnician. Vreo 12 minute, acesta a fost complet sustras, părăsind gazonul, cu spatele tot timpul la jucători. Mă așteptam ca aceștia să dea tircoale camerelor de luat vederi, într-un prilej de șuetă și de odihnă cu circumstanțele atenuante de rigoare. Ei bine, nu s-a întîmplat așa. Nu s-a oprit nimeni, lecția a continuat, într-o ignorare completă a evenimentelor de pe zgură. M-a mai frapat și baza materială, normală într-o țară dezvoltată din Europa Occidentală și atitudinea lui Beckenbauer atunci cînd a părăsit vestiarul, îndreptîndu-se spre casă. La poartă îl așteptau 15 copii cu mîinile întinse avid după un autograf. Franz și-a lăsat sacoșa jos și cu răbdare a depus 15 iscălituri pe ilustratele înfățișînd echipa lui Bayern. Și m-a mai frapat faptul că jucătorii acestei echipe se alinîază la mijlocul terenului, nu cu flori în brațe, ci cu cîte o minge de fotbal pictată cu semnături. După salut, ei se îndreaptă spre marginea terenului pentru a arunca mingile în tribună.

— Ce lucruri noi vă gîndiți să aplicați la Jiul, după această investigație, în fotbalul foarte avansat?

— Aș vrea să transplantez caracteristica echipelor vest-germane de a începe și a termina antrenamentele, jucînd. Mă consider lecuit de mentalitatea după care un fotbalist este valoros dacă poate jongla cu balonul și de aceea mă voi strădui să subordonez îndeminarea numai pe tehnica de joc. Nu mă voi jena să copiez preferința exclusivă pe care am constatat-o, în a se folosi pentru forță numai benzile elastice.

— Care a fost opinia omologilor consultați despre fotbalul românesc ?

— Individualitatea cea mai apreciată din fotbalul nostru este Dumitru. Global, fotbalul românesc este considerat un partener de întrecere redutabil, de care se tem sincer. Principalul obstacol este considerat felul nostru de a ne apăra, în zonă, incomod pentru niște experți ai apărării „om la om". Am avut impresia că fotbalul de la noi a fost analizat și aprofundat, socotindu-se „temporizarea" o armă specifică cu efect sigur. Ei ne judecă după exprimarea noastră cea mai reprezentativă, la C.M. din Mexic, nu știu că, teoretic, ea a fost făcută țăndări și nici nu au avut încă ocazia să constate virtuțile unei alte orientări. Udo Lattek s-a arătat cointeresat, considerîndu-se onorat dacă ar primi o invitație pentru un schimb de experiență în țara noastră.

Ion CUPEN

PRIM PLAN

GRIGORAȘ

Într-o după amiază, pe stadionul 23 August, în cursul unui joc de divizie, s-a întîmplat — în careul Rapidului — o fază care a atras privirile. La o centrare de pe partea dreaptă, în timp ce Grigoraș și Răducanu căutau să „taie" zborul mingii, s-a produs o nesincronizare. În clipa următoare evitării pericolului, Răducanu a avut una din exploziile sale necontrolate, sancționîndu-l prompt pe Grigoraș printr-o pedeapsă despre care se spune că e permisă doar unui părinte. Grigoraș a plecat capul, ca un copil ascultător. După numai un minut, careul Rapidului a trecut din nou printr-un moment greu. De astă dată, Răducanu a pornit singur spre minge. El a ratat intervenția, ieșirea fiind prea pripită. Mingea se îndrepta spre gol. Atunci, ca din pămînt, a apărut Grigoraș. Și golul a fost evitat : Și Răducanu a plecat capul, oarecum rușinat de reacția sa anterioară.

Această fază a atras atenția asupra lui Grigoraș într-o măsură mult mai mare decît toate minutele pe care le jucase pînă atunci în echipa Rapidului. El a continuat să joace alături de cuplul de faimă Răducanu—Boc, reușind performanța de a se menține.

Ascensiunea lui Grigoraș a fost foarte rapidă. Există, totuși, voci care susțin că Grigoraș este doar beneficiarul unei conjuncturi și că, în locul lui, ar fi putut să joace foarte bine și un alt junior al Rapidului, Marin Florin, la fel de înalt, dar mai puțin împlinit.

Cert este că Grigoraș a „acuzat" oarecum negativ această propulsare alături de Răducanu și Boc. În acest an, care a marcat consacrarea lui în prima formație a Rapidului, el n-a prea reușit să-și cizeleze bagajul tehnic. În mod cu totul paradoxal, Grigoraș, înalt cît un brad, nu reușește să învețe jocul cu capul.

Grigoraș a crescut mult prea repede în ochii săi. El și-a permis chiar luxul de a trata un transfer la 19 ani neîmpliniți. Foarte preocupat de „cariera" sa, Grigoraș a început să uite că mai are încă mult de învățat. El a uitat, de pildă, golul pe care echipa națională de juniori l-a primit în meciul cu Spania, în primăvara trecută, gol pe care stă scris „Grigoraș". El a uitat că și pe golul din partida cu Italia figurează propria lui semnătură.

Este oare, Grigoraș, produsul unei simple conjuncturi ?

Probabil că anul 1973, care este al 20-lea an al lui Grigoraș, va da un răspuns limpede.

Ioan CHIRILA